

Sygn. akt IV Ca 716/15

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2016r.

Sąd Okręgowy w S. IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSO Mariusz Struski (spr.)

Sędziowie SO: Jolanta Deniziuk, Dorota Curzydło

Protokolant: st. sekr. sąd. Katarzyna Zadrozna

po rozpoznaniu w S. w dniu 5 lutego 2016 r.,

na rozprawie

sprawy z wniosku (...) S.A. w G.

z udziałem I. D. i A. D.

o stwierdzenie zasiedzenia służebności

na skutek apelacji wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Rejonowego w S. z dnia 2 czerwca 2015 r. sygn. akt I Ns 426/13

postanawia:

I. zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że :

a/ stwierdzić, iż (...) Spółka Akcyjna w G. nabyła z dniem 6 grudnia 2010r. przez zasiedzenie służebność przesyłu obciążającą nieruchomości gruntową położoną w miejscowości U., obejmującą działkę o numerze ewidencyjnym (...), dla której Sąd Rejonowy w S.Zamiejscowy Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...) określoną w opinii biegłego sądowego R. B. z października 2014r. stanowiącą integralną część niniejszego postanowienia, polegającą na prawie korzystania z nieruchomości obciążonej poprzez utrzymanie, konserwację, naprawę i eksploatację urządzeń napowietrznej linii elektroenergetycznych niskiego napięcia 0,4kV oraz wejście i wjazd na nieruchomość obciążoną w każdej chwili w okresie trwania służebności w celu wykonania niezbędnych robót związanych z utrzymaniem, konserwacją, naprawą i eksploatacją urządzeń napowietrznych linii elektroenergetycznych niskiego napięcia 0,4kV;

b/ nie obciążać uczestników kosztami postępowania;

II. oddalić a apelację w pozostałym zakresie;

III. nie obciążać uczestników kosztami postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt IV Ca 716/15

UZASADNIENIE

(...) Spółka Akcyjna w G. wniósł o stwierdzenie, że nabył z dniem 2 stycznia 1974 r. przez zasiedzenie służebność obciążającą nieruchomość składającą się z działki gruntu oznaczonej numerem ewidencyjnym (...),

dla której urządzona została księga wieczysta nr (...), polegającą na prawie do korzystania z nieruchomości obciążonej poprzez utrzymywanie, eksploataowanie, konserwowanie i naprawianie urządzeń napowietrznej linii elektroenergetycznych niskiego napięcia. Na uzasadnienie wnioskodawca podniósł, że uczestnikom przysługuje tytuł prawny do nieruchomości składającej się z działki gruntu oznaczonej numerem (...) na prawach wspólności majątkowej małżeńskiej. Na tej działce gruntu znajduje się fragment elektroenergetycznej linii napowietrznej niskiego napięcia. Linię tę pobudowano w 1963 r., a w roku 1985 dokonano jej kapitalnego remontu. W dacie wykonywania remontu właścicielem gruntu był PGR S. czyli Skarb Państwa. Wykonanie remontu nie wymagało więc odrębnej zgody właściciela nieruchomości. W związku z powyższym wnioskodawca stwierdził, że od dnia 1 stycznia 1964 korzysta z opisanych urządzeń elektroenergetycznych na nieruchomości obciążonej, a datę tę traktuje, jako początek biegu okresu zasiedzenia. Wnioskodawca wskazał, że kwalifikacja nabycia prawa przez zasiedzenie, jako nabycia pierwotnego skutkuje koniecznością przyjęcia, że nie zobowiązuje ono podmiotu nabywającego prawo w ten sposób do dania jakiegokolwiek ekwiwalentu, np. zapłaty wynagrodzenia. (...) S. A. na podstawie art. 292 w zw. z art. 305 in 4 i 172 k.c. domagał się stwierdzenia, że nabył w drodze zasiedzenia służebność gruntową o treści odpowiadającej służebności przesyłu obciążającej nieruchomość obciążoną, polegającą na prawie do korzystania z nieruchomości obciążonej poprzez utrzymywanie, eksploataowanie, konserwowanie i naprawianie urządzeń napowietrznej linii elektroenergetycznych niskiego napięcia. Wnioskodawca powołał się w tym miejscu na przepisy obowiązujące przed 1 października 1990 r., które przewidywały 10 i 20 letnie okresy zasiedzenia. W dalszej kolejności wnioskodawca argumentował, że poprzez szereg przekształceń jest obecnie następcą prawnym przedsiębiorstwa państwowego Zakład (...). Dla potrzeb oceny okresu wymaganego do zasiedzenia wnioskodawca powołał się na dobrą wiarę podnosząc, że art. 7 k.c. przewiduje domniemanie dobrej wiary oraz że dobrą lub złą wiarę ocenia się na chwilę wejścia w posiadanie służebności przez poprzednika prawnego przedsiębiorstwa przesyłowego. Powołał się przy tym na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2012 r. w myśl którego państwowe osoby prawne, które w okresie przed dniem 31 stycznia 1989 r. w wyniku realizacji inwestycji przesyłowych przebiegających przez nieruchomości nienależące do przedsiębiorstwa przesyłowego, co do których wydane były decyzje administracyjne o przebiegu linii przesyłowej i pozwolenia budowlane objęły w dobrej wierze posiadanie służebności. Wg stanowiska wnioskodawcy - jego dobra wiara wynika z przekonania o służącym mu prawie do korzystania z urządzeń elektroenergetycznych posadowionych na nieruchomości uczestników postępowania. W tym zakresie powołał się też na zapisy ustawy a 1950 r. o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli. Zdaniem wnioskodawcy dobrą wiarę dodatkowo potwierdza fakt, że do budowy urządzeń przesyłowych, należących do Skarbu Państwa doszło na gruncie należącym do Skarbu Państwa.

Uczestnicy postępowania I. D. i A. D. wnieśli o oddalenie wniosku. Wskazali przy tym, że są właścicielami przedmiotowej nieruchomości od 2006 r., a zakupili ją od I. T.. Wskazali, że ich zdaniem wnioskodawca nie może powoływać się na to, że ma prawo do słupa na ich nieruchomości, bo kiedyś, jak były PGRy to każdy stawiał sobie słupy tam gdzie chciał, a teraz jest to prywatna własność i wnioskodawca nie ma takiego prawa. Wskazali, że poprzednia właścicielka wykupiła nieruchomość od PGRu, gdyż wcześniej te grunty były własnością państwową.

Postanowieniem z dnia 2 czerwca 2015 roku Sąd Rejonowy w S. oddalił wniosek o stwierdzenie zasiedzenia służebności.

Przedmiotowe orzeczenie oparto na następujących ustaleniach. I. i A. D. przysługuje tytuł prawny do nieruchomości składającej się z działki gruntu nr (...) dla której urządzona jest księga wieczysta nr (...) w postaci prawa własności w ramach małżeńskiej wspólności majątkowej.

Na działce gruntu będącej własnością p. D. znajduje się fragment elektroenergetycznej linii napowietrznej niskiego napięcia zasilanej ze stacji transformatorowej. Linię tę pobudowano w 1963 roku, a w roku 1985 dokonano jej kapitalnego remontu. W dacie dokonywania remontu właścicielem nieruchomości był Skarb Państwa.

Analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy przez pryzmat art. 292 k.c., Sąd I instancji stanął na stanowisku, że zasiedzenie opisanej przez wnioskodawcę służebności we wskazanej dacie było niemożliwe. Po pierwsze, stan prawny w tamtym czasie nie dopuszczał zasiedzenia nieruchomości państwowej, a taką była wymieniona we wniosku działka nr (...). Po drugie, zarówno z istoty instytucji służebności (jako tzw. "prawa na rzeczy cudzej") jak i z bezpośredniego

brzmienia przepisu art. 247 k.c. wynika, że nie jest możliwy bieg zasiedzenia służebności w okresie, gdy właścicielem gruntu, jak i urzędzeń była ta sama osoba.

Sąd Rejonowy podkreślił, że zasiedzenie, jako instytucja działająca przeciwko prawu własności, może mieć zastosowanie tylko w tych sytuacjach, które ustawodawca *expressis verbis* ujął w ustawie. Nie jest dopuszczalna w tym wypadku interpretacja rozszerzająca. Sąd wskazał, że w ówczesnym stanie prawnym istniał tylko jeden rodzaj służebności, jaką można było nabyć w drodze zasiedzenia – służebność gruntowa. Jej zasadniczym elementem konstrukcyjnym było zwiększenie użyteczności nieruchomości władnącej. Tymczasem prawo, którego stwierdzenia zasiedzenia domagał się wnioskodawca nie jest w ogóle związane z jakąkolwiek nieruchomością, której użyteczność miałyby się zwiększyć. Co więcej – wnioskodawca w ogóle nie wskazał, że jest właścicielem jakiejkolwiek nieruchomości, której kaźdoczesny właściciel miałby korzystać z tego prawa, co jest istotą służebności gruntowej. Prawo to natomiast miałyby być związane z własnością urzędzeń przesyłowych i przysługiwać kaźdoczesnemu ich właścicielowi. Jego konstrukcja odpowiada więc bardziej służebności osobistej niż gruntowej z tym zastrzeżeniem, że służebność osobista może przysługiwać tylko osobie fizycznej i nie można jej zasiedzieć (art. 304 k.c.). Prawo, którego zasiedzenie chce wykazać wnioskodawca nie jest więc – zdaniem Sądu – służebnością gruntową i nie zostało ujęte w katalogu praw rzeczowych wprowadzonym przez ustawodawcę (zasada *numerus clausus* ograniczonych praw rzeczowych).

Dodatkowym argumentem za oddaleniem wniosku był w ocenie Sądu Rejonowego fakt, że wnioskodawca domagał się stwierdzenia zasiedzenia na dzień 2 stycznia 1974 roku na rzecz (...) S. A., tj. podmiotu, który w tamtym czasie nie istniał, nie mógł więc nabyć żadnego prawa. Podmiot zaś, który ewentualnie zgodnie z argumentacją zawartą we wniosku mógł nabyć w tej dacie prawo nie został w ogóle przez wnioskodawcę określony i sprecyzowany i nie był uczestnikiem tego postępowania.

Sąd I instancji stwierdził, że nawet gdyby uznać, że możliwe jest zasiedzenie służebności takiej jak opisana we wniosku, wniosek i tak podlegałby oddaleniu. Wskazał, że dopiero od 1 lutego 1989 roku urzędzenia przesyłowe należały do innego właściciela niż Skarb Państwa, podczas gdy nieruchomość opisana jako działka (...) nadal była własnością Skarbu Państwa. Dopiero więc od tej daty istniał stan prawny, który po 1 października 1990 roku prowadziłyby do zasiedzenia. Zasiedzenie przeciwko Skarbowi Państwa było natomiast możliwe dopiero od 1 października 1990 roku. Jednocześnie z wprowadzeniem możliwości zasiedzenia przeciwko Skarbowi Państwa zmienione zostały ustawowe terminy zasiedzenia, które w przypadku dobrej wiary wynoszą 20, a w przypadku złej 30 lat. Przy czym zdaniem Sądu, w realiach niniejszej sprawy momentem właściwym do oceny dobrej lub złej wiary była chwila nabycia osobowości prawnej przez przedsiębiorstwo państwowe (1 luty 1989 r.). Załączona zaś do wniosku dokumentacja ta świadczy o tym, że w momencie uzyskiwania osobowości prawnej przez wnioskodawcę, towarzyszyła mu świadomość odrębności, jako osoby prawnej i konieczności sprecyzowania praw, jakie będą do niego od tej chwili należały. Sąd nie dał w tym miejscu wiary wnioskodawcy, że jego poprzednik prawny pozostawał w błędnym, usprawiedliwionym przekonaniu, iż przysługuje mu jakiegokolwiek prawo do gruntu. Prawo to nie zostało bowiem w żaden sposób zaznaczone lub wymienione w trakcie procesu uwłaszczania przedsiębiorstwa państwowego, a wobec sporządzenia spisów i protokołów całego przekazywanego majątku było oczywiste, że grunt należał do innej osoby prawnej.

Skoro więc zasiedzenie mogło biec od dnia 1 października 1990 roku, a zła wiara wnioskodawcy uzasadniała termin 30 letni, to do zasiedzenia nie mogłoby jeszcze dojść.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 285 § 1 i 2 k.c. a *contrario*, orzeczono, jak w sentencji.

Wnioskodawca zaskarżył powyższe postanowienie apelacją, domagając się jego zmiany, poprzez stwierdzenie, że (...) S.A. w G. nabył z dniem 2 października 2010 roku przez zasiedzenie służebność przesyłu obciążającą nieruchomość składającą się z działki gruntu oznaczonej numerem ewidencyjnym (...), dla której urzędzona została księga wieczysta nr (...), polegającą na prawie do korzystania z nieruchomości obciążonej, poprzez utrzymywanie, eksploatawanie, konserwowanie i naprawianie urzędzeń napowietrznej linii elektroenergetycznych niskiego napięcia 0,4 kV. Nadto

wniósł o zasądzenie na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania za obie instancje. Skarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie:

- art. 7 k.c. w z. Z art. 172 k.c. i art. 292 k.c., poprzez uznanie, że poprzednik prawny wnioskodawcy wszedł w posiadanie służebności w złej wierze i na tej podstawie ustalenie 30 letniego okresu posiadania prowadzącego do zasiedzenia służebności;
- art. 321 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 k.p.c., art. 610 k.p.c., art. 670 § 1 k.p.c. i art. 677 § 1 k.p.c., poprzez uznanie, że Sąd związany jest treścią wniosku w zakresie wskazanej przez wnioskodawcę daty zasiedzenia, oddalenie wniosku i niepodjęcie czynności mających na celu ustalenie spełnienia przesłanek zasiedzenia w innej dacie;
- art. 234 k.p.c. w zw. z art. 7 k.c., poprzez uznanie, że poprzednik prawny wnioskodawcy wszedł w posiadanie w złej wierze.

Uczestnicy postępowania I. D. i A. D. wnieśli o oddalenie apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja zasługiwała na uwzględnienie.

Zważyć należy, że bacząc na treść art. 382 k.p.c., sąd II instancji ma nie tylko uprawnienie, ale wręcz obowiązek rozważenia na nowo całego zebranego w sprawie materiału oraz dokonania własnej, samodzielnej i swobodnej oceny, w tym oceny zgromadzonych dowodów (uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1998 r., II CKN 704/97 - za pośrednictwem Systemu (...) Prawnej Lex). Sąd II instancji nie ogranicza się zatem tylko do kontroli sądu I instancji, lecz bada ponownie całą sprawę, a rozważając wyniki postępowania przed sądem I instancji, władny jest ocenić je samoistnie. Postępowanie apelacyjne jest więc przedłużeniem procesu przeprowadzonego przez pierwszą instancję, co oznacza, że nie toczy się on na nowo.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił Sądowi rozpoznającemu apelację na konstatację, że dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia stanu faktycznego stanowiące podstawę wydania zaskarżonego wyroku, jak i wywiedzione z nich wnioski nie były prawidłowe.

Wyjaśnić wypada, że instytucja służebności przesyłu (art. 305¹ i następane k.c.) została wprowadzona do polskiego systemu prawnego dopiero z dniem 3 sierpnia 2008 roku, na podstawie ustawy z dnia 30 maja 2008 roku o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 116, poz. 731). Był to trzeci - obok służebności gruntowych i służebności osobistych - rodzaj służebności.

W myśl art. 305¹ k.c., nieruchomości można obciążyć na rzecz przedsiębiorcy, który zamierza wybudować lub którego własność stanowią urządzenia, o których mowa w art. 49 § 1, prawem polegającym na tym, że przedsiębiorca może korzystać w oznaczonym zakresie z nieruchomości obciążonej, zgodnie z przeznaczeniem tych urządzeń (służebność przesyłu).

Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, przed ustawowym uregulowaniem służebności przesyłu, dopuszczalne było nabycie w drodze zasiedzenia tzw. służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu. Była to specyficzna służebność gruntowa, nabywana przez przedsiębiorstwo w drodze zasiedzenia, jako prawo do korzystania z nieruchomości obciążonej w zakresie związanym z działaniem tego przedsiębiorstwa. Odpowiadała więc w zakresie funkcji i treści wykreowanej dopiero w 2008 roku służebności przesyłu (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2008 r., III CZP 89/08 – za pośrednictwem Systemu (...) Prawnej Lex).

Po II wojnie światowej na obszarze państwa polskiego działało kilkanaście zarządów przemysłowych zajmujących się energetyką, które z dniem 1 stycznia 1947 roku zostały przekształcone w przedsiębiorstwa państwowe. Każde z nich odpowiadało za kwestie związane z energetyką w danym okręgu. W dniu 10 maja 1978 roku z części Przedsiębiorstwa Państwowego Zakłady (...) w B. utworzony został, działający według zasad wewnętrznego pełnego

rozrachunku gospodarczego podmiot pod nazwą Zakład (...) w S.. Na mocy zarządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1988 roku, z dniem 31 grudnia 1988 roku Przedsiębiorstwo Państwowe (...) w B. uległo podziałowi, wskutek którego powstało m.in. Przedsiębiorstwo Państwowe Zakład (...) z siedzibą w S.. Zarządzeniem nr (...) / O. / (...) Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 9 lipca 1993 roku oraz na podstawie aktu notarialnego - aktu przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego w jednoosobową spółkę akcyjną Skarbu Państwa - z dniem 12 lipca 1993 roku Zakład (...) w S. został przekształcony w jednoosobową spółkę Skarbu Państwa - pod nazwą Zakład (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S.. Zgodnie z § 3 ust. 1 zarządzenia nr (...) / O. / (...) Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 9 lipca 1993 roku, na nowoutworzoną spółkę przeszły wszelkie prawa i obowiązki, jakie przysługiwały Zakładowi (...) w S. (z wyłączeniem praw i obowiązków przejętych przez (...) SA w W.). Innymi słowy owa spółka wstąpiła we wszystkie stosunki prawne i faktyczne, których stroną był Zakład (...) w S. – w tym również w te, wynikające z faktu korzystania z sieci energetycznej przechodzącej przez nieruchomość należącą obecnie do uczestników postępowania. Kolejne przekształcenia w/w spółki - połączenie z (...) S.A. w G. ((...) S.A. w G.), a dalej zmiana nazwy na (...) S.A. w G. doprowadziły do ostatecznego przejścia opisanych wyżej uprawnień na wnioskodawcę.

W rozpoznawanej sprawie nie budził wątpliwości fakt, iż na nieruchomości położonej w miejscowości U., obręb ewidencyjny S., oznaczonej nr działki (...), dla której prowadzona jest księga wieczysta nr (...), znajdują się elementy napowietrznej linii elektroenergetycznej niskiego napięcia, należącej obecnie do (...) S.A. w G.. Linie tą wybudowano w 1963 roku, a następnie poddano kapitalnemu remontowi w 1985 roku. W tym okresie właścicielem opisanej nieruchomości, pozostającej w zarządzie Państwowego Gospodarstwa Rolnego S. był Skarb Państwa. Skarb Państwa był również właścicielem opisanej wyżej linii elektroenergetycznej, którą w jego imieniu administrowało Przedsiębiorstwo Państwowe Zakłady (...) w B., a następnie od 31 grudnia 1988 roku Przedsiębiorstwo Państwowe Zakład (...) z siedzibą w S. - był Skarb Państwa. Są to okoliczności bezsporne.

Gdy zarówno właścicielem nieruchomości obciążonej, jak i posiadaczem służebności gruntowej był Skarb Państwa, nie mogło w ogóle dojść do zasiedzenia służebności przesyłu, gdyż właściciel nie może nabyć przez zasiedzenie służebności gruntowej na nieruchomości stanowiącej jego własność. W okresie obowiązywania art. 128 k.c., wyrażającego konstrukcję jednolitej własności państwowej, zasiedzenie własności przez przedsiębiorstwo państwowe na swoją rzecz, także w odniesieniu do działek stanowiących własność osób fizycznych, było niedopuszczalne. Bieg terminu zasiedzenia służebności polegającej na korzystaniu z linii przesyłowej znajdującej się w zarządzie przedsiębiorstwa państwowego, przebiegającej po działce stanowiącej własność Skarbu Państwa, będącej w zarządzie innej państwowej osoby prawnej, nie mógł się rozpocząć przed dniem 5 grudnia 1990 roku (uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2014 r., II CSK 551/13 – za pośrednictwem Systemu (...) Prawnej Lex).

Z chwilą wejścia w życie ustawy z dnia 31 stycznia 1989 roku o zmianie ustawy - Kodeks cywilny, zniesiona została zasada, że jedynie Skarbowi Państwa może przysługiwać prawo własności mienia państwowego, w wyniku czego państwowe osoby prawne uzyskały zdolność prawną w zakresie nabywania składników majątkowych na własność. Zmiana art. 128 k.c. dokonana tą ustawą nie spowodowała jednak przekształcenia przysługujących państwowym osobom prawnym - z mocy przepisów kodeksu cywilnego i ustaw szczególnych - uprawnień do części mienia ogólnonarodowego, pozostających w ich zarządzie w dniu wejścia w życie tej ustawy. Dopiero jednak na podstawie art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 29 września 1990 r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości, prawo zarządu istniejące w dniu 5 grudnia 1990 roku po stronie państwowych osób prawnych w stosunku do gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa przekształciło się z mocy prawa z tym dniem w prawo użytkowania wieczystego w rozumieniu kodeksu cywilnego, natomiast w odniesieniu do budynków, innych urządzeń i lokali - w prawo własności (uchwała składu siedmiu sędziów - zasada prawna - Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 1991 r., III CZP 38/91, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 11 października 1990 r. (...) 13/90 – za pośrednictwem Systemu (...) Prawnej Lex).

Skutkiem powyższego było przekształcenie z dniem 5 grudnia 1990 roku, ex lege, przysługującego Przedsiębiorstwu Państwowemu Zakład (...) z siedzibą w S. prawa zarządu w odniesieniu do urządzeń energetycznych, w tym elementów opisanej wyżej linii elektroenergetycznej 0,4 kV, w prawo własności. Z tą datą rozpoczął swój bieg termin zasiedzenia służebności, który płynął niezależnie od faktu, iż w kolejnych latach działka nr (...) zmieniała właścicieli,

a Przedsiębiorstwo Państwowe Zakład (...) z siedzibą w S. zmieniało swoją formę prawną. Nie budzi przy tym wątpliwości fakt, iż w posiadanie służebności poprzednik prawny wnioskodawcy wszedł, będąc w dobrej wierze, co skutkowało możliwością zastosowania regulacji z art. 176 § 1 zd. pierwsze k.c.

W świetle dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń istnieje zatem podstawa do przyjęcia, że organ zarządzający Zakładem (...) z siedzibą w S., przed jego uwłaszczeniem mieniem Skarbu Państwa wiedział, że zarówno opisane wyżej urządzenia przesyłowe, jak i działka nr (...) na której się znajdują, stanowią własność państwową, a zatem są eksploatowane zgodnie z prawem. Nie można też uznać, że nie miał wiedzy co do tego, iż z dniem 5 grudnia 1990 roku został uwłaszczony mieniem państwowym, a tym samym, że z tą datą przedmiotowe urządzenia weszły ex lege w skład jego przedsiębiorstwa (art. 49 k.c.) i w związku z tym, że stał się w zakresie treści służebności, posiadaczem zależnym działki nr (...). W chwili jego uwłaszczenia został bowiem użytkownikiem wieczystym zarządzanych dotychczas przez niego nieruchomości i uzyskał własność związanych z nimi linii energetycznych. Wtedy bowiem nastąpiło rozdzielenie prawa własności działki nr (...), nadal stanowiącej nieruchomość państwową i prawa przedsiębiorstwa Zakładu (...) z siedzibą w S., w skład którego weszły eksploatowane przez niego nieruchomości wraz z liniami energetycznymi. W tym stanie rzeczy należało dojść do wniosku, że uczestnicy postępowania, nie obalili domniemania zawartego w art 7 k.c. Pozwala to przyjąć że władanie przez Zakład (...) z siedzibą w S. działką nr (...), w zakresie treści odpowiadającej służebności przesyłu, od dnia 5 grudnia 1990 roku, było posiadaniem w dobrej wierze.

Podkreślić wypada, że będąca przedmiotem rozważań w niniejszej sprawie linia elektroenergetyczna 0,4 kV była użytkowana co najmniej od 1963 roku. Bezsportny pozostaje fakt, iż przez cały omawiany okres, wnioskodawca i jego poprzednicy prawni, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, w sposób stały, samoistny i nieprzerwany, korzystali opisanych wyżej, a należących obecnie do uczestników postępowania nieruchomości, za pośrednictwem znajdującej się na niej infrastruktury przesyłowej.

Art. 9 ustawy z dnia 28 lipca 1990 roku o zmianie ustawy Kodeks cywilny, znowelizował dotychczasowy przepis art. 172 k.c., wprowadzając 20–letni (dobra wiara) i 30–letni (zła wiara) termin zasiedzenia. W pełni uzasadnionym było więc w realiach rozpoznawanej sprawy - zważywszy na fakt, iż nabycie posiadania służebności przez poprzednika prawnego wnioskodawcy nastąpiło w dobrej wierze - zastosowanie 20–letniego okresu zasiedzenia. W konsekwencji, bieg terminu zasiedzenia, służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu, rozpoczął się w dniu 9 grudnia 1990 roku i upłynął w dniu 6 grudnia 2010 roku.

W kwestii zakresu nabytej przez wnioskodawcę w drodze zasiedzenia służebności przesyłu, Sąd II instancji odwołał się do opinii biegłego sądowego R. B. z października 2014 roku, która nie była kwestionowana przez strony (dowód opinia biegłego wraz z mapą k.149-153) .

Z uwagi na powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., zmienił zaskarżone postanowienie w ten sposób, że stwierdził, iż (...) Spółka Akcyjna w G. nabyła z dniem 6 grudnia 2010 roku, przez zasiedzenie służebność przesyłu obciążającą nieruchomość gruntową położoną w miejscowości U., obejmującą działkę o numerze ewidencyjnym (...), dla której Sąd Rejonowy w S. Zamiejscowy Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...), określoną w opinii biegłego sądowego R. B. z października 2014 roku, stanowiącą integralną część niniejszego postanowienia, polegającą na prawie korzystania z nieruchomości obciążonej, poprzez utrzymanie, konserwację, naprawę i eksploatację urządzeń napowietrznej linii elektroenergetycznych niskiego napięcia 0,4 kV oraz wejście i wjazd na nieruchomość obciążoną w każdej chwili w okresie trwania służebności w celu wykonania niezbędnych robót związanych z utrzymaniem, konserwacją, naprawą i eksploatacją urządzeń napowietrznych linii elektroenergetycznych niskiego napięcia 0,4kV i nie obciążył uczestników kosztami postępowania (punkt(...))sentencji).

Na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., Sąd oddalił apelację uczestniczki postępowania w pozostałym zakresie (punkt(...) sentencji).

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c., przy zast. art. 13 § 2 k.p.c. mając na uwadze szczególny charakter sprawy, potrzebę wywiedzenia apelacji na skutek nieprawidłowej interpretacji stanu faktycznego i prawnego przeprowadzoną przez Sąd a quo.